

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie P. J.

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2026 r. na posiedzeniu bez udziału stron wniosku Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 22 grudnia 2025 r. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W dniu 16 lutego 2026 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek Sądu Rejonowego w Rzeszowie o przekazanie sprawy P. J. do rozpoznania innemu równorzędnemu sądowi. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd wskazał, że przedmiotowa sprawa została przydzielona sędziemu X. Y., który złożył odwołanie do KRS od zmiany podziału czynności w zakresie, w którym podział ten zobowiązywał sędziego do orzekania w Wydziale II Karnym Sądu Rejonowego w Rzeszowie. Odwołanie to zostało uwzględnione przez KRS, jednak nie jest respektowane przez Prezesa Sądu Okręgowego w Rzeszowie.

W ocenie wnioskującego Sądu, opisana w postanowieniu sytuacja wywiera „wpływ na swobodę orzekania sędziego X. Y., zmuszając go *de facto* do pomijania jednoznacznych postanowień uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, do naruszania obowiązujących przepisów ustawy, jak też do postępowania wbrew złożonemu

ślubowaniu sędziowskiemu. Sytuacja ta stwarza ponadto w odbiorze zewnętrznym przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sędziego X. Y. w sposób swobodny i obiektywny. (...) W ocenie Sądu przekazanie niniejszej sprawy innemu sądowi równorzędnemu pozwoli uniknąć wszelkich zagrożeń, które związane są z rozpoznawaniem niniejszej sprawy wbrew uchwałom Krajowej Rady Sądownictwa oraz wbrew obowiązującym przepisom rangi ustawowej przez sędziego X. Y.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Wypada zauważyć, że nie jest to pierwszy wniosek Sądu Rejonowego w Rzeszowie złożony w trybie art. 37 k.p.k. i oparty praktycznie o tożsame argumenty, przez sędziego referenta X. Y.. Przykładowo w sprawach: III KO 55/25, postanowienie z dnia 28 kwietnia 2025 r.; III KO 129/25, postanowienie z dnia 10 września 2025 r.; III KO 239/25, postanowienie z dnia 15 stycznia 2026 r.; III KO 225/25, postanowienie z dnia 21 stycznia 2026 r.; III KO 248/25, postanowienie z dnia 29 stycznia 2026 r.; III KO 237/25, postanowienie z dnia 10 lutego 2026 r. - Sąd Najwyższy (w różnych składach) odmówił uwzględnienia kolejnych wniosków Sądu Rejonowego w Rzeszowie złożonych w trybie art. 37 k.p.k. i przedstawiających podobne argumenty. Także w niniejszym przypadku stanowiska tam wyrażone w całości podziela Sąd Najwyższy rozpoznając przedmiotowy wniosek.

Po raz kolejny trzeba podkreślić, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko wyjątkowo, gdy w sposób realny wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, a przepis ten nie może być interpretowany rozszerzająco. Do kategorii przyczyn uzasadniających przekazanie sprawy na podstawie tego przepisu nie mieści się kwestionowanie sposobu, w jakim przydzielono do rozpoznania sprawę konkretnemu sędziemu. Wyrażony w postanowieniu pogląd Sądu Rejonowego w Rzeszowie, jakoby z samego sposobu przydziału sprawy sędziemu można było wyprowadzić wniosek o istnieniu w odbiorze zewnętrznym uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności sędziego, jest chybiony i dowodzi wadliwego postrzegania czym jest bezstronność i niezawisłość sędziego. Nie można w sposób

logiczny wywodzić, iż czynność techniczno-organizacyjna związana z samym przydziałem sprawy może mieć takie znaczenie, że zrodzi u postronnego obserwatora wątpliwości co do bezstronności sędziego wyznaczonego do jej rozpoznania.

Odnosząc się do argumentacji przedstawionej w postanowieniu stwierdzić należy, że podniesione w nim okoliczności łączące zagrożenie dobra wymiaru sprawiedliwości z organizacją pracy w Sądzie Rejonowym w Rzeszowie, nie mieszczą się w pojęciu „dobra wymiaru sprawiedliwości”. Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, konsekwentnie stoi na stanowisku, że zagrożenia dla dobra wymiaru sprawiedliwości nie mogą stanowić problemy techniczne i organizacyjne istniejące po stronie sądu właściwego do rozpoznania sprawy.

W postanowieniu z dnia 29 stycznia 2026 r., w sprawie III KO 248/25, Sąd Najwyższy odmawiając uwzględnienia tożsamego wniosku zauważył – „Jeżeli sędziemu sprawozdawcy towarzyszą ewentualne obawy zaistnienia okoliczności tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość, co do jego bezstronności w omawianej sprawie, to należy w pierwszej kolejności rozwiązać je w trybie art. 41 § 1 k.p.k. Po to bowiem ustawodawca przewidział instytucję *iudex suspectus*, aby w każdej niejednoznacznej sytuacji innej, niż uregulowane w art. 40 k.p.k., a wynikającej czy też z subiektywnego poczucia sędziego co do własnej bezstronności, czy też gdy jego bezstronność oparta na zobiektywizowanych przesłankach i analizowana przez odwołanie się do oceny sytuacji dokonanej przez przeciętnego, rozsądnie rozumującego obserwatora, mogłaby być kwestionowana w odbiorze zewnętrznym, sędzia miał możliwość wyeliminowania siebie od orzekania w danej, konkretnej sprawie”. Pogląd ten należy w pełni zaaprobować.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i kierując się zakazem rozszerzającej wykładni art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy odmówił uwzględnienia wniosku.

[J.J.]

[r.g.]

